

علاقه‌ام را با چند طرح نشان می‌دهم

• اردشیر رستمی

برای یک به یک شعرهای شمس لنگرودی می‌توان مطلب نوشت ولی اجازه می‌خواهم دوستان دیگر این کار را انجام بدهند و من خلاصه و فشرده چند سطر بنویسم و علاقه‌ام را به ایشان با چند طرح نشان بدهم.

شعر شمس لنگرودی بسیار به صاحب اثر نزدیک است. به همین دلیل خواننده با آثاری نوع دوستانه، مهربان و اومانیستی مواجه می‌شود. او حتی در دوره‌های آرمان‌گرایی نیز شعر خود را اسیر «ایسم‌ها» نمی‌کند و قصد انقلاب هم ندارد. او زودتر از خیلی‌ها از پایان دوره‌ی انقلاب‌ها آگاهی پیدا کرده یا بهتر است بگویم به این درک رسیده است و این باعث شده شعرش از آفت زمان و تاریخ مصرف در امان بماند. او دم‌دمی مزاج نیست. یک سیر طبیعی و شفاف و صعودی را طی کرده و رفته رفته عمیق‌تر و به انسان که همان دغدغه‌ی اصلی اوست نزدیک‌تر شده است. سورئالیسم جاری در آثارش نیز قابل لمس و باورپذیر گشته است. اعتقاد او به انسان باعث شده تا از درون او سخن بگوید و برانگیزد. شمس لنگرودی در یک لحظه با تمام مخاطبانش تک به تک سخن می‌گوید.

سخن از آزادی ناتمام است.

وقتی که در صف نان می‌ایستی

و فرصت را می‌گیری

از دست می‌رود.

